

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 880/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 24 lipca 2019 roku w sprawie sygn. akt VIIK 171/16			
1.2 Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1. 5	zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na oparciu ustaleń o niepełną, niespójną i nierzetelną opinię biegłych rewidentów i na jej podstawie wyprowadzenie błędnych wniosków, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.	
1.	Wbrew twierdzeniom skarżącego opinie biegłych rewidentów należy uznać za pełne, wszechstronne, wyczerpujące i niesprzeczne. Opinie opierają się na wiedzy kolegiального zespołu fachowców kilku dziedzin. Biegli przedstawili nie tylko ostateczne konkluzje, ale wskazali drogi, które ich do takich wniosków doprowadziły. Opinie te przytaczają argumenty oparte na stwierdzonych faktach, a wszystkie realia i wynikające z nich wnioski podbudowane są fachową wiedzą .	

Tym samym nie ma potrzeby zasięgnięcia opinii zespołu innych biegłych, albowiem nie zaistniały podstawy wskazane w art. 201 kpk.

Biegli opiniujący w sprawie mieli w polu zainteresowania całokształt materiału dowodowego, który był sukcesywnie uzupełniany w sprawie, tak na żądanie sądu, jak i o materiał przedstawiany przez oskarżonego, w tym w szczególności wyciągi z rachunku bankowego należącego do oskarżonego jako przedsiębiorcy sprawującego zarząd nieruchomości oraz historii operacji płatności kartą kredytową, dokumentację finansowo – księgową dotyczącą prowadzonej działalności gospodarczej przez oskarżonego, dokumentację finansowo - księgową poszczególnych Wspólnot Mieszkaniowych, wyciągi z rachunków bankowych tych Wspólnot, zestawienia i oświadczenia przedstawione przez kontrahentów poszczególnych wspólnot, zawarte umowy pomiędzy poszczególnymi Wspólnotami, a oskarżonym.

Biegli w szczególowy i rzeczowy sposób ustosunkowali się do zastrzeżeń oskarżonego dotyczących bilansowania wpływów na rachunek oskarżonego i wypłat realizowanych z środków oskarżonego na pokrycie zobowiązań poszczególnych Wspólnot, analizując przy tym przedstawianą przez oskarżonego dokumentację (także dodatkową) dotyczącą jego działalności gospodarczej – wyciągi z konta bankowego i transakcje płatnicze kartą, dokumentację księgową firmy oskarżonego, które uwagi zawarł w opinii uzupełniającej wydanej na żądanie sądu. Zestawienie opinii głównej, w której istotnie biegli

skupili swe starania na wyliczeniach zmierzających do ustalenia szkody globalnej w ujęciu cywilistycznym, obejmującej tak koszty Skarbu Państwa związane z dochodzeniem i realizacją roszczeń, należności z tytułu odsetek, wynagrodzenie należne księgowym z tytułu kosztów związanych z próbą usystematyzowania księgowości Wspólnot oraz uzupełniającej, odpowiadającej na pytania nurtujące skarżącego prowadzi do przekonania, że sąd meriti miał wszelkie podstawy faktyczne i prawne, aby opierać swe ustalenia na treści w/w opinii biegłych rewidentów.

Zważyć także należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd meriti ustalając wysokość przywłaszczonych środków wyeliminował z ich zakresu należności obejmujące kwoty odsetek naliczonych od powstałych zaległości, należności powstałe w związku z postępowaniami sądowymi i egzekucyjnymi, jak również kwoty obejmujące wynagrodzenie za odtworzenie dokumentacji księgowej poszczególnych Wspólnot, co było przedmiotem analiz zawartych w/w opinii uzupełniającej biegłych, a które ustalenia jasno wynikają z treści uzasadnienia tegoż sądu – k. 848v- 649, a nie wymagały już dodatkowej opinii, a jedynie matematycznego ich odliczenia od innych składowych ustalonej szkody.

Sąd Rejonowy zasadnie przy tym nie podzielił zarzutu rzecznika oskarżenia dotyczącego działania na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej D. 30 opierając się w szczególności na treści opinii uzupełniającej biegłych rewidentów z dnia 26 czerwca

2019 roku w świetle tego, że po stronie tej Wspólnoty powstało znaczne zobowiązanie wynikające z konieczności zapłaty wynagrodzenia oskarżonemu za zarząd mieniem tej wspólnoty, a oskarżony przedstawił dokumenty, których analiza wskazuje, że zobowiązania Wspólnoty D. 30 pokryte, zbilansowane zostały w znacznej mierze z środków zgromadzonych na rachunku firmowym oskarżonego, które operacje i ich tytuły potwierdził kontrahent w/w Wspólnoty. W świetle zaś wspomnianej wierzytelności z tytułu wynagrodzenia należnego oskarżonemu, której wysokość znacznie przewyższa ewentualną szkodę, jaką wyrządzić miał oskarżony tej wspólnocie, słusznie potraktowano tą okoliczność na korzyść oskarżonego eliminując z zakresu odpowiedzialności prawno-karnej oskarżonego z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 k.k. i art. 4 § 1 k.k. działania na szkodę tej wspólnoty. Analiza wniesionego środka odwoławczego prowadzi do wniosku, iż okoliczności tej nie dostrzegł sam apelant, formułując liczne zarzuty pod adresem opinii biegłych rewidentów – strona 13 opinii z dnia 16 czerwca 2015 roku dotyczące ewentualnych wyliczeń należnych w/w Wspólnocie ul. (...) (wyeliminowanej jako pokrzywdzonej z przypisanego ostatecznie przestępstwa).

W kwestii zaś należności dotyczących pozostałych wspólnot objętych aktem oskarżenia oskarżonemu przypisane zostały kwoty, które stanowiły wypłatę wynagrodzenia, a które nie było należne oskarżonemu, jako przekraczające zakres zawartych umów zarządu, bądź nie będące wynikiem realizacji tych umów,

lub kwoty, które wpływały na konto osobiste czy firmowe oskarżonego z jego inicjatywy za wykonanie czynności, czy usług, które nie znajdowały potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności dokumentach księgowych poszczególnych Wspólnot i na rachunkach bankowych tych Wspólnot czy też operacjach finansowych na kontach oskarżonego, który materiał był sukcesywnie i skrupulatnie gromadzony, a ostatecznie i całkowicie uzupełniany w sprawie w wykonaniu inicjatywy dowodowej sądu (sąd zwracał się do wspólnot i do firm świadczących i wykonujących usługi, jak i samego oskarżonego) i który to materiał dowodowy w kompletnej formie mieli na uwadze biegli wydający opinię w sprawie. Co więcej, sąd odwoławczy zauważa, iż słusznie oskarżonemu przypisano przestępstwo przywłaszczenia powierzonego mienia w miejsce przestępczego nadużycia zaufania, albowiem o rzeczywistych zamiarach i powodach zachowań w/w świadczą nie tylko takie okoliczności, jak przykładowo wypłacenie sobie przez samego oskarżonego (działającego w istocie bez jakiegokolwiek nadzoru innych osób) znacząco zbyt wysokich kwot z tytułu przysługującego mu wynagrodzenia (w porównaniu do wynagrodzenia zarządcy określonego stosowanymi umowami), lecz także wielokrotne „podwyższanie” należnych mu wypłat z różnych tytułów, czy brak uzasadnienia dla ich poczynienia z jednoczesnym brakiem jakiegokolwiek dokumentacji potwierdzającej powyższe. Chodzi tu w szczególności o liczne przypadki wpłat dokonywanych

przez oskarżonego na swoje prywatne konto, z tytułu różnych wcześniej poczynionych z tego konta na rzecz wspólnot zobowiązań, ale jednak w wyższych (zwykle nieznacznie) wysokościach. Taki mechanizm tj. powtarzalność podobnych zachowań i czasookres ich trwania oraz łączne wysokości „zawyżonych” czy nieznajdujących potwierdzenia w dokumentach operacji, wyklucza możliwość ich powstania na skutek matematycznej omyłki, czy jakiegoś przeoczenia („bałaganu w papierach” – jak sam to określał oskarżony), lecz bardzo wyraziście świadczy o rzeczywistym, przestępczym zamiarze poczynić zarządcy.

Dlatego też nie mogą odnieść pożądanego skutku zarzuty apelanta pod adresem sporządzonej opinii i wyciągania przez apelanta jedynie korzystnych dla oskarżonego wniosków, związanych głównie z należnościami istniejącymi wobec jego własnej osoby, czy brakiem oczekiwanych wpłat na konta Wspólnot.

Oskarżony, starając się zatuszować w sprawie rzeczywisty cel i sposób swego działania, usiłuje uwypuklić okoliczność, że dążył do spłaty ewentualnych należności, jakie winien zwrócić (czy przelać pomiędzy wspólnotami) przewidując termin ich całkowitej spłaty na koniec 2013 roku, zaś z przyczyn obiektywnych (rozwiązania przez Wspólnoty umowy), nie zdążył tego celu zrealizować. Słusznie oceniono, iż jest to jedynie przejaw realizowanej linii obrony, gdy zważy się w szczególności, że oskarżony miał odpowiednią ilość czasu na kompensatę szkód powstałych w mieniu poszczególnych wspólnot

i podchodził do ich realizacji w - delikatnie rzecz ujmując - opieszale sposób. Termin jego aktywizacji w tym kierunku daje dodatkowy asumpt przyjęcia braku rzeczywistej chęci kompensacji szkody, której przecież mógł się podjąć nawet po ustaniu umów o zarząd poszczególnych nieruchomości. Oskarżony czynił w/w starania dopiero w sytuacji, gdy znalazł się już w przymusowej prawnie sytuacji, które okoliczności słusznie wskazał sąd meriti i prawidłowo uzasadnił. Co więcej, sąd odwoławczy zauważa, iż jeśli rzeczywistą i prawdziwą wolą oskarżonego byłoby „wyprostowanie” księgowości poszczególnych pokrzywdzonych na koniec roku kalendarzowego, to przecież „po drodze” procederu oskarżony minął koniec roku 2011 i 2012, gdzie każdy zarządca mający ewentualne prawdziwe problemy z pokryciem koniecznych zobowiązań poszczególnych Wspólnot - z powodu czy to braku należnych wpłat przez jej członków, czy samą Wspólnotę (chodzi tu o lokale-mieszkania, za które należały się już zobowiązania wobec podmiotów zewnętrznych, ale które nie zostały jeszcze przez poszczególne Wspólnoty sprzedane, a więc nie przynosiły oczekiwanego zysku), o powyższym informowałby w należyty i przewidziany sposób członków Wspólnoty, czy organy powołane do reprezentacji. Chodzi tu o czytelne i oparte o matematykę wyliczenia zysków i strat konkretnego podmiotu na koniec każdego roku. Gdyby takowe miały miejsce, nie doszłoby do tak znacznego pokrzywdzenia poszczególnych Wspólnot. Takiego natomiast zachowania, logicznego i zgodnego z życiowym doświadczeniem, a

przy tym oczekiwanego od fachowego podmiotu zarządcy, zabrakło. Nałożenie na powyższe ilości i wysokości wypłat dokonywanych przez oskarżonego na własne konto (konta), a nie znajdujących uzasadnienia, słusznie doprowadziło do przyjęcia przestępczego zamiaru przywłaszczenia poszczególnych kwot na szkodę wskazanych Wspólnot. W tym także miejscu sąd odwoławczy zauważa, iż brak było jakichkolwiek podstaw prawnych do tego, by ewentualne długi jednej pokrzywdzonej Wspólnoty pokrywać z aktualnych przychodów innej, na co nie pozwalały treści zawieranych umów z zarządcą, wreszcie nie wskazywała na powyższe analiza historii kont bankowych.

Biegli opiniowali w oparciu o całościowy, istotny dla sprawy materiał dowodowy i odnieśli się przekonująco do każdej budzącej zastrzeżenia kwestii. W polu zainteresowania biegłych, w związku z koniecznością wydania opinii uzupełniającej, znalazła się obszerna dokumentacja przedstawiona uzupełniająco przez oskarżonego, do której biegli w rzeczowy sposób odnieśli się i wyprowadzili wnioski, co do zbilansowania kwot objętych wątpliwościami skarżącego, o czym była mowa powyżej. Co bardzo istotne, to także sąd rejonowy zwracając się do wszelkich podmiotów mogących dostarczyć dowody na poparcie wpłat sygnalizowanych w wyjaśnieniach przez oskarżonego, ostatecznie zweryfikował wszelkie w/w możliwe i faktyczne wykonane przez oskarżonego transakcje na rzecz pokrzywdzonych w związku z pełnionymi obowiązkami zarządcy.

	<p>Uzasadniając swoje stanowisko biegli przedstawili rzeczowe argumenty, z powołaniem się na aktualne poglądy wiedzy analityczno, finansowo, księgowej. Ich wywody były zrozumiałe i klarowne, pozwalające na zrozumienie wyrażonych ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Nie zawierały żadnych wewnętrznych sprzeczności, nie opierały się na posługiwaniu nielogicznymi argumentami. To, że ich wnioski w zakresie kwoty powstałej szkody odbiegają od zapatrywań skarżącego, nie jest jeszcze podstawą do dyskwalifikacji opinii, bowiem ta nie zawiera wad o jakich mowa w treści art. 201 kpk.</p>	
	Wniosek	
	O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.	
	<p>Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, albowiem nie zachodziła żadna z okoliczności wymienionych w art. 437 § 2 k.p.k. Wyrok, co do zasady słuszny, podlegał jedynie kosmetycznej zmianie w zakresie wysokości poszczególnych szkód – poprzez przyjęcie na korzyść oskarżonego, iż wpłaty na jego rzecz zatytułowane „koszty zarządu”, mogły zostać uznane jako wypłata wynagrodzenia (choć wynagrodzenie księgowano pod inną pozycją) – jeśli</p>	

	faktycznie należało się ono oskarżonemu od konkretnego pokrzywdzonego, a także poprzez poprawę matematycznego błędu oraz w konsekwencji powyższego w zakresie wysokości obowiązku naprawienia szkody, a także co do wysokości orzeczonej stawki dziennej grzywny, z uwagi na aktualną sytuację materialną oskarżonego.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1Kwestia winy, kwalifikacji prawnie karnej i kar zasadniczych (pozbawienia wolności i ilości dziennych stawek kary grzywny) oraz zakazu wykonywania zawodu zarządcy orzeczonego w oparciu o treść art. 41§ 1 k.k.		

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.		
<p>W oparciu o całościowo zgromadzony i właściwie oceniony, z uwzględnieniem przesłanek wymienionych w art. 7 k.p.k. materiał dowodowy, prawidłowe są ustalenia zgodnie z którymi oskarżony przywłaszczył powierzone sobie, jako zarządcy nieruchomości, mienie, działając na szkodę trzech Wspólnot Mieszkaniowych, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru na przestrzeni czasu od 11.06.2011r. do 15.11.2013r. Okoliczności rzutujące na wymiar kary uzasadniały orzeczoną wobec w/w karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby i 200 dziennych stawek kary grzywny oraz środek karny orzeczony w oparciu o treść art. 41§ 1 k.k. na okres 5 lat, polegający na zakazie wykonywania zawodu zarządcy nieruchomości, słusznym było również orzeczenie obowiązku naprawienia szkód, ale w innych - niższych kwotach, z uwagi na ustalenie niższej ich wysokości.</p>		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1w zakresie czynu przypisanego tj. wysokości wyrządzonych szkód, a w konsekwencji wysokości kwot zasądzonych z tytułu ich naprawienia i wysokości orzeczonej stawki dziennej grzywny		
Zwięźle o powodach zmiany.		

W kwestii dokonanej przez sąd odwoławczy zmiany w opisie przypisanego w punkcie 1 wyroku w zakresie określenia szkody wyrządzonej na rzecz poszczególnych Wspólnot mieszkaniowych to zważyć należy, że mamy do czynienia z sytuacją istnienia po stronie tych Wspólnot także wymagalnych zobowiązań z tytułu wynagrodzenia dla oskarżonego za zarząd tymi wspólnotami. Wypłacając sobie wynagrodzenie za wykonywaną pracę, oskarżony uwzględnił powyższe w księgowości wspólnot podając w tytule zapłaty słowo „wynagrodzenie”. W wypłacanych sobie samemu kwotach znalazły się także pozycje zatytułowane „koszty zarządu”. Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że w ramach tej pozycji tj. „koszty zarządu” zawierać się mogły także pieniądze należne dla oskarżonego z tytułu wynagrodzenia za zarząd poszczególnymi wspólnotami i okoliczność tą potraktował na korzyść oskarżonego (uznając, iż brak jest podstaw do przyjęcia by także takie kwoty oskarżony przywłaszczył) - co skutkowało zmianą rozstrzygnięcia w zakresie wysokości wyrządzonej szkody wobec tych pokrzywdzonych, którzy sami z racji sprawowanego zarządu są „winne” zapłacić oskarżonemu brakujące kwoty wynagrodzenia wynikające z treści zawieranych umów cywilnych. W odniesieniu do Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...), oskarżony na swój rachunek bankowy - jako przedsiębiorcy tytułem wynagrodzenia wypłacił sobie łącznie 54.649,12 zł., podczas gdy zgodnie z zwartą umową cywilną winien pobrać wynagrodzenia w wysokości 57.349,44 zł. (a więc pobrał za mało o 2.700,32

zł.). Jednocześnie jednak dokonał sobie wypłat bądź pobrał gotówkę, która została opisana jako „koszty zarządu”. Zdaniem sądu odwoławczego brak jest podstaw do przyjęcia przywłaszczenia kwot, które wypłacone oskarżonemu jako „koszty zarządu”, jednocześnie mieszczą się w kwocie wciąż należnego oskarżonemu wynagrodzenia z tytułu wykonanej na rzecz pokrzywdzonej Wspólnoty pracy zarządcy. Fakt, iż wykonanie tej pracy okazało się nie tylko nieprawidłowe, ale także stanowiło pole do popełnienia przestępstwa, nie niweczy istnienia wymagalnej należności z tytułu brakującego wynagrodzenia po stronie S. U.. Właśnie z tego powodu ustaloną wysokość szkody zmniejszono o kwotę odpowiadającą wciąż należnemu wynagrodzeniu do wysokości 60.037,02 zł. Jeśli chodzi o Wspólnotę Mieszkaniową ul. (...) w P., to zmiana wysokości szkody z 55.853,23 zł. na 55.852,63 zł. wynikała jedynie z ponownego przeliczenia tych samych kwot, które przypisał sąd meriti (prawidłowo) i poprawy niewielkiego matematycznego błędu. W stosunku do Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) w O., to zmiana wysokości wyrządzonej szkody z kwoty 524 zł. na 174 zł. wynikała stąd, iż sąd I instancji w wyliczonej przez siebie wysokości szkody, uwzględnił dwie pozycje oznaczone jako „koszty zarządu” – wypłacone na rzecz oskarżonego w dniu 2012.04.30 dwukrotnie w kwotach po 150 zł. (k.630 v akt, str. 24 uzasadnienia), gdy tymczasem owa Wspólnota z tytułu wynagrodzenia zarządcy sama jest winna zapłacić S. U. (2) jeszcze dosyć znaczną kwotę rzędu około 15.000 złotych (ustalenia k.630v akt, str. 24 uzasadnienia). Natomiast pozostałe

pozycje, które prawidłowo ustalono, jako wypłacone nienależne sobie przez oskarżonego, dają w sumie wysokość szkody 174 zł.

Konsekwencją zmniejszenia rozmiaru wyrządzonych szkód było obniżenie wysokości orzeczonego obowiązku naprawienia szkody, jak w pkt 3 sentencji wyroku.

W kwestii orzeczonej kary - S. U. (2) nie był uprzednio karany. Prowadzi ustabilizowany tryb życia. Od daty popełnienia czynów upłynął znaczny okres czasu, w ciągu którego w/w nie wszedł w konflikt z prawem. Szczegółowe przesłanki dotyczące sprawy uzasadniają w pełni postawioną wobec niego dodatnią prognozę kryminologiczną. Postawa oskarżonego została właściwie oceniona i skorygowana, poprzez zastosowaną represję karną. Jednocześnie kara tak pozbawienia wolności, jak orzeczona obok kara grzywny w dostateczny sposób uwzględnia okoliczności obciążające w sprawie, w szczególności wysokość wyrządzonej szkody, działanie w warunkach art. 12 kk, a także nadużycie zaufania i wykorzystanie braku nadzoru nad prowadzoną działalnością.

Nie można tracić z pola widzenia w/w okoliczności obciążających i zuchwałego działania sprawcy dlatego też, nie można wnosić żadnych zastrzeżeń, co do wysokości kary pozbawienia wolności, jak też ilości orzeczonych wobec oskarżonego stawek dziennych grzywny. W pełni zgodzić się tu należy z sądem meriti, iż rozmiar kary pozbawienia wolności i określona przez tenże sąd liczba stawek dziennych grzywny, są trafną reakcją karną, współmierną zarówno do stopnia

winy oskarżonego, jak i do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa.

Biorąc jednakże pod uwagę aktualną sytuację majątkową oskarżonego, wysokość obecnie uzyskiwanego dochodu, fakt, że orzeczony zakaz wykonywania funkcji zarządcy w istocie zasadniczo rzutuje na obniżenie możliwości zarobkowych oraz wynikający z art. 33§3 kk. obowiązek uwzględnienia przy ustalaniu wartości stawki dziennej grzywny, także warunków rodzinnych oskarżonego (posiadanie na utrzymaniu rodziny, w tym dwojga małoletnich dzieci), stwierdzić należy, iż ustalona przez sąd rejonowy wysokość jednej stawki dziennej jest nazbyt wysoka. Dlatego też sąd odwoławczy uznał, iż zachodzi potrzeba skorygowania wysokości jednej stawki dziennej grzywny, orzeczonej wobec oskarżonego do kwoty 20 złotych, jako adekwatnej do jego możliwości zarobkowych, warunków osobistych i rodzinnych oraz aktualnego stanu majątkowego, a więc dyrektyw określonych w art. 33§3 kk.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia

art. 439 k.p.k.

Związłe o powodach uchylecia.

Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości

art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.

S. U. (2)	3 frazy końcowe sentencji wyroku	<p>O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 i kpk, art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223) i § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym z dnia 18 czerwca 2003 roku (Dz. U. 108, ooz. 1026) z późn. zm.</p> <p>Sąd zdecydował się obciążyć oskarżonego opłatą za obie instancje w wymiarze 980 zł. (w związku ze zmianą wysokości kary grzywny) oraz ryczałtem związanym z wydatkami w postępowaniu odwoławczym w kwocie 20 zł., uznając, że oskarżony jest zdrowym, w sile wieku człowiekiem, posiada dochód z tytułu zatrudnienia, jak również choć obecnie ograniczone, jednakowoż możliwości zarobkowe i w tym świetle nie ma żadnych powodów, aby odstąpić od zasady ponoszenia przez oskarżonego kosztów procesu ustalonych przecież na minimalnym poziomie. Oskarżony może podjąć wysiłki ukierunkowane na realizację zobowiązań finansowych, albowiem obciążenia te wobec oskarżonego na poziomie ukształtowanym orzeczeniem Sądu odwoławczego będą współmierne do wagi czynu mu przypisanego i będą stanowiły dla niego dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów, jak i jego możliwości majątkowych i zarobkowych, uwzględniając również fakt posiadania na utrzymaniu dwojga małoletnich dzieci.</p>
-----------	----------------------------------	---

7. PODPIS	